

Några Varningens ord

Kära Evangeline

Tids nog kommer du att träffa honom igen och när du gör det, låt dig då inte luras. Låt dig inte vilseledas av hans charmerande skrattgropar, hans onaturligt blå ögon eller pirret du känner i magen när han kallar dig "lilla räv" – det är inte ett ömhetsbevis, det är en annan form av manipulation.

Jacks hjärta må vara betvingat, men det känner ingenting. Om du frestas att lita på honom igen, tänk då på allt han har gjort.

Tänk på att det var han som förgiftade prins Apollo i avsikt att snärja dig för mord och få en gammal profetia att gå i uppfyllelse – och göra dig till en nyckel med förmågan att öppna Valors valv. Han kommer förmodligen att vara vänlig mot dig vid någon tidpunkt i framtiden, för att försöka förmå dig att öppna det valvet. Gör det inte.

Tänk på vad han sa till dig den där dagen i droskan – att han är en ödesgud och att du bara är ett redskap för honom. Tillåt dig aldrig mer att glömma vad Jacks är eller att känna sympati för honom.

Om du behöver någon att lita på, lita då på Apollo när han vaknar. För han kommer att vakna. Du kommer att hitta ett sätt att bota honom, och när du gör det, lita då på att ni två finner ert lyckliga slut och att Jacks får vad han förtjänar.

Lycka till,
Evangeline

Hon avslutade brevet till sig själv med ett djupt andetag. Sedan förseglade hon det med en rejäl klick gyllene vax och skrev: *Att läsa om du glömmet vad Hjärter prins har gjort och är frestad att lita på honom igen.*

Det hade bara gått en dag sedan hon fått kännedom om det senaste av Jacks många svek – att han förgiftat hennes nya make, Apollo, på deras bröllopsnatt. Falskheten smärtade fortfarande så mycket att det tycktes omöjligt att hon någonsin skulle lita på Jacks igen, men Evangeline visste att hennes hjärta alltid ville hoppas på det bästa. Hon trodde att folk kunde förändras. Hon trodde att allas liv var en saga med ett slut som ännu inte var skrivet, och att alla därmed hade en framtid med oräkneliga möjligheter.

Men Evangeline fick inte tillåta sig att känna något hopp för Jacks eller förlåta honom för det han gjort mot henne och Apollo.

Och hon fick inte hjälpa Jacks att öppna Valors valv.

Ätten Valor, Magnifika Nordens första kungliga familj, hade skapat valvet som ingång till en plats som kallades Valoriet. Ingen visste vad som fanns där eftersom alla historier från Norden var så opålitliga, på grund av förbannelsen som vilade över dem. Vissa historier kunde inte nedtecknas utan att fatta eld, andra kunde inte lämna Norden och många förändrades och blev allt mindre tillförlitliga varje gång de berättades.

När det gällde Valoriet fanns det två motstridiga versioner. Enligt den ena var Valoriet en skattkammare med familjen Valors främsta magiska gåvor. Enligt den andra var Valoriet ett förtrollat fängelse som inhyste alla möjliga sorters magiska varelser, inklusive en styggelse som familjemedlemmarna själva skapat.

Evangeline visste inte vilken version hon trodde på, men hon hade inte för avsikt att låta vare sig magiska gåvor eller magiska monster hamna i Jacks iskalla händer.

Hjärter prins var farlig nog ändå. Och hon var rasande på honom. I går, när Evangeline misstänkt att det varit Jacks som förgiftat Apollo, hade hon tänkt fem ord: *Jag vet vad du gjorde.*

Då hade vakterna avlägsnat honom från Vargaslottet. Till hennes förvåning hade han följt med dem utan ett ord, utan att kämpa emot. Men hon visste att han skulle komma tillbaka. Han var inte klar med henne än, även om hon var klar med honom.

Evangeline tog brevet hon just skrivit till sig själv, gick genom den kungliga sviten och placerade det på spiselkransen med vaxsigillet uppåt – för att försäkra sig om att hon skulle se de varnande orden om hon någonsin behövde dem igen.

DEL I

*En grym grupp
förbannelser*

Det finns en dörr djupt inne i Vargaslottets kungliga bibliotek, en dörr som ingen har öppnat på århundraden. Folk har försökt sätta den i brand, hugga sönder den med yxor och låsa upp den med magiska nycklar. Men ingen har ens lyckats rispa den här envetna dörren. Vissa hävdar att den hånar dem. I mitten av denna trädörr finns ett varghuvud ifört kungakrona och folk har svurit på att vargen hångrinat åt deras fruktlösa försök, eller att den blottar sina vassa tänder om någon ens kommer i närheten av att öppna denna dörr som inte kan öppnas.

Evangeline Fox hade provat en gång. Hon hade ryckt och slitit i järnhandtaget, men dörren ville inte ge med sig. Inte då. Inte förut. Men hon hoppades att det skulle vara annorlunda nu.

Evangeline var väldigt bra på att hoppas.

Hon var också ganska bra på att öppna dörrar. Med en enda droppe av sitt blod kunde hon låsa upp vilket lås som helst.

Först behövde hon försäkra sig om att hon inte var iakttagen eller förföljd av den där svekfulla, äppelätande skurken vars namn hon inte ens ville tänka.

Evangeline såg sig över axeln. Lyktans ockragula sken jagade bort de närmaste skuggorna, men i huvuddelen av

Vargaslottets kungliga bibliotek rådde ogenomträngligt nattmörker.

Hon fumlade nervöst med handen och lyktskenet skälvde. Evangeline hade aldrig varit mörkrädd förut. Mörker var för stjärnor, drömmar och magin som inträffade i glappet mellan dagar. Innan hon förlorat sina föräldrar hade hon stjärnskådat med sin far och lyssnat till sin mors sagor i skenet från levande ljus. Och Evangeline hade aldrig varit rädd.

Men det var egentligen inte mörkret eller natten hon fruktade. Det var den spindelvästunna ilningen mellan skulderbladen. Den hade följt med henne sedan hon lämnat sin kungliga svit för att låsa upp den här dörren, i hopp om att den skulle leda till ett botemedel som kunde rädda hennes man Apollo.

Den kusliga känslan var så obestämbar att hon först tillät sig att tro att det bara var paranoia.

Ingen följde efter henne.

Hon hörde inga steg.

Inte förrän...

Evangeline kikade in i bibliotekets mörker och ett par omänskliga ögon stirrade tillbaka. Silverblå och glittrande klara, som brustna stjärnor. Hon föreställde sig att de lyste bara för att håna henne. Men Evangeline visste att även om de gnistrade nu, även om dessa ögon lyste upp mörkret och lockade henne att sänka lyktan, kunde hon inte lita på dem. Och hon kunde inte lita på honom.

Jacks. Hon försökte låta bli att tänka hans namn, men det var omöjligt när hon såg honom släntra ut ur dunklet, maklig men ändå självsäker och lika stilig som alltid. Han förde sig som om natten borde frukta *honom*.

Ilningen mellan skulderbladen gled ner över armarna, en

obehaglig omfamning som fortsatte till det enda kvarvarande brustna hjärtat på insidan av hennes handled. Ärret smärtade och började sedan bulta, som om Jacks tänder sjunkit ner i det igen.

Evangeline greppade sin lykta som ett svärd.

”Gå härifrån, Jacks.” Det var bara två dagar sedan hon beordrat vakterna att avlägsna honom och hon hade hoppats att han skulle hålla sig borta längre – gärna för alltid. ”Jag vet vad du gjorde, och jag vill inte se dig.”

Jacks stack ner händerna i byxfickorna. Den rökgrå skjortan var löst instoppad, med uppkavlade ärmar och saknade knappar vid halsen. Nu när hans rufsiga hår var gyllene i stället för förföriskt midnattsblått såg han mer ut som en sjaskig stalldräng än en beräknande ödesgud. Men Evangeline visste att hon aldrig fick tillåta sig att glömma vad Jacks verkligen var. Han var enträgen och driven, och han saknade helt moral och samvete.

Enligt sagorna var hans kyss dödlig för alla utom hans sanna kärlek, och i sitt sökande efter henne hade han lämnat ett spår av lik efter sig. Evangeline hade en gång varit naiv nog att tro det betydde att Hjärter prins förstod sig på hjärtesorg, eftersom hans hjärta krossats gång på gång när han sökt efter sin kärlek. Men nu stod det klart att det var *han* som krossade hjärtan, för att han var oförmögen att älska.

”Jag förstår om du är upprörd . . .”, började Jacks med mjuk röst.

”Om?” avbröt Evangeline. ”Du förgiftade min make!”

Jacks ryckte nonchalant på axlarna. ”Jag dödade honom inte.”

”Det får du inga guldstjärnor för.” Hon fick anstränga sig för att rösten inte skulle brista.

Fram till den stunden hade Evangeline inte insett att hon

innerst inne sparat en gnutta hopp om att Jacks var oskyldig. Men han försökte inte ens förneka det. Han brydde sig inte om att Apollo knappt var mer än ett lik, precis som han inte hade brytt sig när Evangeline förvandlats till sten.

”Du måste sluta jämföra mig med människor”, sa han torrt. ”Jag är en gud.”

”Det är precis därför jag inte ens vill se dig. Sedan vi först träffades har min första kärlek förstenats, *jag* har förstenats och sedan betraktats som en förrymd brottsling, fler än en person har försökt mörda mig och du förgiftade min make ...”

”Det har du redan sagt.”

Evangeline blängde på honom.

Jacks suckade och gick för att luta sig mot en av bokhyllorna, som om hennes känslor var den emotionella motsvarigheten till en nysning – någonting som snart var förbi, eller som man kunde undvika bara genom att flytta sig ur vägen. ”Jag tänker inte be om ursäkt för att jag är den jag är. Och du väljer att glömma att innan vi träffades, var du en föräldralös stackare med brustet hjärta och en elak styvsyster. Sedan jag grep in har du blivit Valendas förtjusande frälsare, gift dig med en prins och blivit prinsessa.”

”De sakerna hände bara för att de tjänade dina skruvade syften”, snäste Evangeline. Allt han gjort för henne, hade han gjort för att få henne att öppna Valors valv. ”Barn behandlar sina leksaker bättre än du har behandlat mig.”

Jacks ögon blev smala. ”Varför högg du mig inte då, lilla räv? Häromnatten i kryptan slängde jag åt dig en dolk, och jag var tillräckligt nära dig för att du skulle ha kunnat använda den.” En road glimt tändes i hans ögon när han sänkte blicken till hennes hals. Till exakt den punkt där hans läppar vilat för tre nätter sedan.

Det önskade minnet av hans tänder och tunga mot hennes hud fick henne att rodna. Han hade blivit infekterad av vampyrgift, och hon hade varit infekterad av dumhet.

Hon hade stannat hos honom den natten för att hålla honom sysselsatt, för att han inte skulle suga människoblod och själv bli vampyr. Det hade han inte gjort, men i stället hade han sugit åt sig hennes medkänsla. Jacks hade berättat historien om flickan som fått hans hjärta att slå igen – prinsessan Donatella. Hon skulle ha varit hans enda sanna kärlek, men i stället för att iklä sig den rollen hade prinsessan Donatella valt en annan man och huggit Jacks i bröstet.

Efter att ha hört hans historia hade Evangeline börjat se Jacks som den medlidsamma Hjärter prins hon först sökt sig till för att be om hjälp. Men Jacks betydde bara sorg och saknade hjärta. Och hon behövde sluta hoppas att han kunde bättra sig.

”Jag gjorde ett misstag den natten i kryptan.” Evangeline tvingade bort rodnaden från kinderna och såg rakt in i Jacks omänskliga ögon. ”Men ge mig en chans till, så hugger jag utan att tveka.”

Jacks flinade och visade upp skrattdropar han inte förtjänade. ”Jag är nästan frestad att sätta det påståendet på prov. Men om du verkligen vill bli av med mig, måste du göra mer än att bara skada mig.” Han tog upp ett bländande vitt äpple ur fickan och började bolla med det. ”Om du *verkligen* vill att jag ska försvinna från ditt liv för alltid, hjälp mig då att hitta de saknade stenarna och öppna Valors valv. Då lovar jag att du aldrig ska behöva se mig igen.”

”Hur mycket jag än vill det, kommer jag aldrig att öppna valvet för dig.”

”För Apollo då?”

Evangeline kände ett styng av smärta för prinsen och ett av ilska mot Jacks. ”Våga inte säga hans namn.”

Jacks log bredare och såg ut att bli besynnerligt belåten av hennes ilska. ”Om du går med på att hjälpa mig, väcker jag honom ur hans skendöda tillstånd.”

”Om du faktiskt tror att jag skulle göra det, lider du av vanföreställningar.” Det var Evangelines första överenskomelse med Jacks som försatt henne i den här knipan. Det skulle inte bli några fler avtal med honom, inget mer samarbete, inget mer någonting. ”Jag behöver inte dig för att rädda Apollo. Jag har kommit på ett annat sätt.” Evangeline nickade mot den förseglade biblioteksdörren. Den låg fortfarande till hälften i skugga, men hon kunde svära på att varghuvudet grinade som om det visste att hon var den som slutligen skulle öppna dess lås.

Jacks kastade en blick på dörren och skrattade, lågt och hånfullt. ”Tror du att du ska hitta ett botemedel till Apollo där inne?”

”Det vet jag att jag kommer att göra.”

Jacks skrattade igen, dystrare den här gången, och tog ett bett av sitt äpple. ”Hör av dig när du ångrar dig, lilla räv.”

”Jag tänker inte ångra...”

Han var borta innan hon hann avsluta meningen. Det enda som dröjde sig kvar var ekot av hans olycksbådande skratt.

Men Evangeline vägrade låta sig hetsas. En gammal bibliotekarie hade sagt till henne att den här dörren ledde till alla saknade böcker och historier om ätten Valor. Även om Nordens första kungafamilj hade varit människor, var det allmänt accepterat att de hade förfogat över anmärkningsvärda krafter. Honora Valor, Nordens första drottning, påstods ha varit historiens främsta helare. Och Evangeline hade goda skäl att

tro att det bland historierna på andra sidan dörren fanns beskrivningar av hennes helande, förhoppningsvis inklusive instruktioner om hur man väckte någon ur ett skendött tillstånd.

Hon tog upp sin dolk, ett kort blad med juvelpryft skaft som saknade några stenar. Dolken var egentligen Jacks – det var den han kastat till henne natten de tillbringat i kryptan. Han hade lämnat kvar den på morgonen, och hon var fortfarande inte säker på varför hon tagit upp den. Hon ville inte behålla den – inte längre – men hon hade inte haft tid att ersätta den än, och den var det vassaste föremål hon ägde.

Ett stick med dolkspetsen och blodet trängde fram. Hon tryckte det mot dörren och viskade orden: ”Snälla, öppnas.”

Låset klickade genast till. Dörrvredet var fogligt under hennes hand.

För första gången på flera hundra år svängde dörren upp. Och Evangeline förstod varför Jacks hade skrattat.

2

Evangeline steg in genom dörren, och golvet under henne smulades sönder som om hon gick på skorpor i stället för stenar. Det var som hennes hopp: snabbt sönderfallande.

Det här rummet skulle inrymma hyllor med böcker om ätten Valor, svar på hennes frågor och ett botemedel för prins Apollo. Men allt som fanns var dammig luft som virvlade upp runt ett dramatiskt skulpterat marmorvalv.

Evangeline slöt ögonen och öppnade dem igen, som om hon kunde blinka bort valvet och låta de åtråvärda böckerna träda fram i dess ställe. Dessvärre var Evangelines blinkningar inte magiska.

Ändå vägrade hon ge upp.

I Meridianimperiet, där hon kom ifrån, skulle det här valvet bara ha varit en dekorativ båge av huggen sten, stor nog för att rama in ett par dörrar. Men det här var Magnifika Norden, där valv var någonting helt annat. Här var valven magiska portaler som ätten Valor hade byggt.

Just det här valvet pryddes av kraftfulla änglar i rustning, likt krigare på olika sidor av ett evigt slag. En av änglarna stod med sänkt huvud och hade en bruten vinge – den såg nästan sorgen ut, medan den andra verkade arg. Deras svärd var

dragna och korslagda i mitten, en varning som kunde ha skrämt bort vem som helst.

Men Evangeline var inte vem som helst. Och om något gjorde det avskräckande valvet henne ännu mer nyfiken på vad som fanns på andra sidan.

Kanske var det porten till böckerna och botemedlet hon behövde till Apollo. Om den gamla bibliotekarien hade rätt om att det här rummet inrymde alla historier om ätten Valor, kanske änglarna skyddade böckerna mot förbannelsen för att de skulle förbli ofördärvade. Kanske behövde hon bara pressa sitt blod mot ett av svärden för att änglarna artigt skulle stiga åt sidan och släppa in henne.

Hon tog ännu ett steg framåt, kände en hoppfull inling när hon stack fingret på dolken igen och tryckte sitt blod mot ett av änglasvärden.

Det flammade upp som en låga. Glödande guldtrådar bredde ut sig likt ett nät över de båda stensvärden, änglarna, hela valvet. Det var ljust och klart och magiskt. Hennes hud pirrade när dammet på valvet svävade upp och glittrade omkring henne likt tusentals små stjärnor. Luft som varit kall blev nu varm. Hon hade vetat att det var meningen att hon skulle gå in i det här rummet, hitta valvet och öppna ...

Hennes lungor tömdes med ens på luft när den tanken påminde om varningen hon fått av Apollos yngre bror, Tiberius: *Du föddes för att öppna valvet. Magiska föremål vill alltid göra det de skapades att göra.*

Och Tiberius trodde att Evangeline var skapad för att öppna Valors valv.

Hon stapplade baklänges och hörde ekot av Jacks skratt igen. Den här gången lät det inte alls dystert. Det lät roat, förnöjt, *lyckligt*.

”Nej”, viskade hon.

Marmorn glittrade fortfarande av guldtrådarna som nu löpte mot toppen av valvet och lyste upp välvda rader med ord som inte synts tidigare.

Avlad i norr och född i söder, och ni ska känna igen henne på kronan i roseguld.

Hon ska vara prinsessa men av låg börd, rymling men felaktigt anklagad, och bara hennes villigt skänkta blod kan öppna valvet.

Evangelines blod frös till is.

Det här var inte bara ord. Det var ... Hon ville inte ens tänka det. Men att låtsas skulle inte upphäva eller förändra någonting. Det här var profetian om Valors valv, den som Jacks manipulerat henne för att uppfylla. Vilket innebar att det här valvet inte var vilket valv som helst. Det var Valors valv.

Alla hennes känslor ersattes av panik.

Det borde inte vara möjligt. Valors valv skulle vara sönderbrutet. Även om det fanns två motstridiga versioner om Valoriets magiska innehåll, var alla överens om en sak: Valors valv hade brutits sönder, och delarna hade gömts undan på olika platser i Norden för att ingen någonsin skulle få kännedom om profetian eller kunna sätta ihop valvet igen.

”Nej, nej, nej, nej, nej...” Evangeline försökte desperat torka bort sitt blod från marmorn innan Jacks eller någon annan upptäckte vad hon hade gjort. Änglarna hade inte bytt ställning, men hon fruktade att de vilken sekund som helst skulle flytta på sig eller att en dörr skulle träda fram bakom de korslagda svärderna. Hon spottade och gnuggade marmorn med kappärmen, men de gyllene trådarna i valvet fortsatte lysa.

”Jag visste att du kunde öppna dörren.”

Den raspiga rösten var för gammal för att tillhöra Jacks, men ljudet fick ändå Evangelines hjärta att stanna.

”Ursäkta. Jag märker att jag skrämde dig igen.”

”Igen?” Hon vände sig om.

Mannen i dörröppningen var liten som ett barn men mycket äldre än Evangeline, med guldtrådar i sitt långa, grå skägg som matchade de förgyllda broderierna i hans vita kåpa.

”Du ...” Hon var så skräddad att det tog henne några sekunder att formulera meningen. ”Du är bibliotekarien som först visade mig dörren till det här rummet.”

”Du minns.” Trots att mannen såg uppenbart belåten ut, kände hon sig allt annat än lugnad av hans leende. Precis som valvet såg han nästan ut att glöda, och skägget övergick från grått till skimrande silver. ”Jag önskar att vi hade mer tid för småprat, men du måste skynda dig att hitta de saknade stenarna.”

Han tittade mot valvets övre del, där fyra stenar saknades. Hålen såg ut att vara mindre än hennes handflata – inte alls de stora, grova marmorblock hon föreställt sig. Men Evangeline visste omedelbart att *detta* var de sönderbrutna delar som behövde hittas för att Valors valv skulle kunna öppnas på riktigt.

Det hade inte räckt med hennes blod. Lättnaden sköljde över henne.

”Du måste hitta dem”, insisterade den gamla bibliotekarien. ”En för tur. En för sanning. En för fröjd. En för ungdom. Men du måste vara försiktig, för stenarna är mäktiga och för-rädiska. Och översättningen ...”

”Nej!” utbrast Evangeline och avbröt honom. ”Jag tänker inte leta upp några stenar. Jag tänker *aldrig* öppna det här valvet. Att trycka mitt blod mot det var ett misstag.”

Bibliotekarien gav henne en otålig blick. ”Det är inte ett misstag, det är ditt öde ...” Rök i stället för ord började puffa ut ur hans mun.

Han rynkade pannan och försökte igen, men bara fler slingor i grått och vitt kom ut. Nu bildade röken orden *Förbaskat också*, som om det här hände jämt och ständigt.

Även bibliotekariens skägg hade nu förvandlats till rök, precis som hans röst. Händerna blev med ens transparenta, precis som kåpan och hans rynkiga ansikte, som nu var skira som tunna gardiner.

”Vad är du?” andades Evangeline och försökte förstå det hon såg. Hon hade stött på vampyrer och nornor och hennes styvsyster var en häxa, men hon visste inte vad det här var för väsen.

”Jag är bibliotekarie”, fick han slutligen fram, men orden lät som något som bars fram av vinden, skälvande och avlägset. ”Jag inser att detta får mig att framstå som ganska miss-tänkt, men om du bara visste sanningen, om jag kunde berätta för dig...”

Han bleknade bort helt innan han hann avsluta meningen, och Evangeline blev stående med bara några slingor kvardröjande rök och en obehaglig känsla av att Hjärter prins kanske inte var den enda övernaturliga kraft hon behövde vara på sin vakt mot.